

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/26/2024
Identifikačné číslo spisu:	8323010197
Dátum vydania rozhodnutia:	16.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8323010197.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného P. T. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 16. mája 2024 v Bratislave dovolanie obvineného P. T. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Karin Bilej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 11. októbra 2023, sp. zn. 1To/10/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. T. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 26. júna 2023, sp. zn. 3T/26/2023, uznal obvineného P. T. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 20. marca 2022 v čase okolo 20.30 hod. vošiel do vestibulu železničnej stanice M., na ulici X., kde pristúpil k tam sediacemu poškodenému H. C. z M., od ktorého si pýtal peniaze so slovami „daj peniaze, ináč ťa zbijem“, ktoré mu H. C. odmietol dať, následne začal H. C. bezdôvodne a opakovane kopat' do oblasti pravej ruky a rebier, potom ho chytil za golier jeho bundy, zvalil ho na zem, tam ho ešte kopal do oblasti hlavy a rúk a potom ako H. C. ostal ležať na zemi, pretože je invalid a pohybuje sa len pomocou barly, mu z jeho bundy, ktorú mal na sebe, fyzicky násilím vybral rôzne euro mince v celkovej sume 10,- Eur, kde následne s takto odcudzenou finančnou hotovosťou nastúpil pred železničnou stanicou v M. do odstaveného vozidla taxi služby a odišiel preč na presne nezistené miesto, čím H. C. z M. spôsobil pomliaždenie okolo pravého oka, pomliaždenie v spánkovej oblasti hlavy vpravo a pomliaždenie pravej ušnice s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 4 až 6 dní a škodu odcudzením finančnej hotovosti vo výške 10,- Eur.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený P. T. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 11. októbra 2023, sp. zn. 1To/10/2023, rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného P. T. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 5. marca 2024 podal obvinený P. T. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Karin Bilej, písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., a síce zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal s ním navrhovaným dôkazom - dožiadaním jeho zamestnávateľa v M., ktorý by potvrdil, že sa v čase spáchania skutku nenachádzal na území Slovenskej republiky. Uviedol, že okresný súd neodôvodnil, prečo tento dôkaz nevykonal, resp. ho odmietol vykonať a prečo nevyhovel ďalším návrhom na doplnenie dokazovania, pričom toto pochybenie okresného súdu nenapravil následne vo svojom konaní a rozhodnutí ani krajský súd. Tým, že sa nachádzal vo väzbe a nemohol tento dôkaz zabezpečiť sám, bola podľa názoru obvineného porušená tzv. „rovnosť zbraní“ medzi ním ako obvineným a obžalobou.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona a napadnuté uznesenie krajského súdu v zmysle § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 28. marca 2024 konštatujúc, že rozhodnutia súdov sú na základe zákonným spôsobom zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia zákonné a spravodlivé. Uviedla, že absencia dôkazu, ktorý navrhol obvinený zabezpečiť z M. a ktorý sám a ani cestou ustanovenej obhajkyne nepredložil, sa v žiadnom prípade nemôže považovať za porušenie práva na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Okresný, ako aj krajský súd, sa podľa názoru prokurátorky s obhajobou obvineného vo svojich rozhodnutiach dostatočne argumentačne vysporiadali a vysvetlili, na základe akých skutočností mali za preukázané, že obvinený sa v čase spáchania skutku nachádzal na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného P. T. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, inak podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Dňa 12. apríla 2024 bolo dovolanie obvineného P. T. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného

poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

K obvineným namietanému neodôvodnenému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený počas konania predložil viacero návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom niektorým bolo vyhovieť. Zvyšné nevykonané návrhy súd prvého stupňa uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Následne podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené. (...)

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať. Naopak odvolací súd nemal povinnosť vyrovnáť sa s návrhmi, nakoľko zo strany obvineného neboli prezentované. [Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019]

Nevykonanie dôkazu, resp. jeho odmietnutie, nemožno považovať za nezákonnosť rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho. Je plne na úvahe v predmetnej trestnej veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Preto, aj v argumentačnej zhode so svojím vyššie citovaným rozhodnutím, na margo námietky obvineného o porušení jeho práva na obhajobu v kontexte dostatočného nevysporiadania sa s nevykonaním obvineným navrhovaných dôkazov, najvyšší súd uzatvára, že zo zápisníc o hlavnom pojednávaní vyplýva, že súd vyhovel všetkým dôkazným návrhom obvineného resp. jeho obhajkyne, uvedeným v návrhoch na vykonanie dôkazov (č. l. 337 a 357 spisu). Keďže následne už ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania obvineným, obhajkyňou ani prokurátorkou prednesené neboli, súd na hlavnom pojednávaní konanom 26. júna 2023 uznesením podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne sa s vykonanými dôkazmi dostatočne a procesne správne vysporiadal aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Čo sa týka ťažiskovej dovolacej argumentácie obvineného v otázke nevykonania ním navrhnutého dôkazu dožiadaním jeho zamestnávateľa v M. ohľadne výkazu pracovnej dochádzky a nevysporiadania sa s jeho nevykonaním v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že ako vyplýva z obsahu predloženého spisového materiálu, zabezpečenie a vykonanie tohto dôkazu obvinený resp. jeho obhajkyňa v konaní na okresnom súde, ani v konaní na krajskom súde, nenavrhovali. Prednes obvineného v súvislosti so zabezpečením tohto dôkazu v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní konanom 26. júna 2023, po tom, čo bolo dokazovanie vzhľadom na absenciu ďalších návrhov na doplnenie dokazovania zo strany prokurátorky, obhajkyne a obvineného vyhlásené za skončené, nemožno považovať za návrh na vykonanie, resp. doplnenie dokazovania. Rovnako za návrh na doplnenie dokazovania nemožno považovať ani predloženie listu Veľvyslanectva Slovenskej republiky v M. o nemožnosti zabezpečenia potvrdenia z pracovnej agentúry zo strany zastupiteľského úradu obvineným v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí konanom 11. októbra 2023, po prehlásení procesných strán, že nežiadajú objasniť ďalšie skutočnosti z obsahu spisu a návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. Z tohto dôvodu sa súdy ani nemohli s touto skutočnosťou vysporiadať vo svojich rozhodnutiach.

Uvedený postup okresného súdu a na neho nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu nemôže súd dovolací hodnotiť inak, než za súladný so zákonom. Je jednoznačne súladný so zákonom, ak o vine a treste rozhodujúci súd, súc viazaný zásadami zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností [§ 2 ods. 10 Tr. por.] a voľného hodnotenia dôkazov [§ 2 ods. 12 Tr. por.] vykoná len tie dôkazné návrhy, ktoré podľa jeho úvahy môžu prispieť k náležitému objasneniu skutočností dôležitých pre posúdenie veci a vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Pokiaľ obvinený namieta, že krajský súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s namietaným odôvodnením okresného súdu, dovolací súd pripomína, že pokiaľ sa odvolací súd stotožní s právnymi závermi súdu prvého stupňa, nie je v rozpore so zákonom a s právom obvineného na spravodlivé súdne konanie, ak tieto závery okresného súdu prevezme do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nad rámec uvedeného najvyšší súd pripomína, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 - 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu, ako aj druhostupňového súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Nemožno preto akceptovať argumentáciu obvineného v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu, ktorý nie je povinný dávať explicitnú odpoveď na každú námietku odvolateľa, keďže odvolací súd je v rámci svojej revíznej kompetencie povinný preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pokiaľ odvolací súd zistí, že odvolanie nie je dôvodné, a teda rozsudok súdu prvého stupňa je skutkovo a právne správny, odvolanie postupom podľa § 319 Tr. por. zamietne, čím vysloví, že prvostupňové rozhodnutie je správne, a preto odvolaciemu súdu nemožno vyčítať prevzatie a stotožnenie sa s právnou argumentáciou rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Nebolo by teda možné odvolaciemu súdu vytknúť, ak by sa obmedzil len na prevzatie právnych záverov súdu prvého stupňa v prípade konštatácie nedôvodnosti podaného odvolania, čo sa však v tomto prípade nestalo a krajský súd sa osobite, vecne a právne správne, vysporiadal aj s odvolacími námietkami obvineného nad rámec argumentačne správneho odôvodnenia okresného súdu.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie vierohodnosti dôkazov a odlišného vyhodnotenia dôkazov okresným a krajským súdom v porovnaní s predstavami obvineného o hodnotení dôkazov svedčiacich v jeho prospech, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretí „odvolací“ stupeň zameraný k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať žiadny dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vychádzajúc z týchto úvah dovolací súd konštatuje, že námietky, ktoré obvinený predostiera, sa týkajú hodnotenia skutkového stavu, do ktorého dovolací súd s ohľadom na § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou zasahovať nemôže. Ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keďže pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. [R 14/2015-III].

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného P. T. na verejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.